Maleahi - comentarii J. N. Darby

Profeţia lui Maleahi se ocupă de poporul revenit din captivitatea din Babilon şi este deosebit de importantă prin aceea că arată starea morală a poporului după întoarcerea lor în ţară.

Ultimele versete încheie în mod evident mărturia lui Yahve către popor până la venirea aceluia care avea să Îi pregătească o cale pentru Yahve, adică până la venirea lui Ioan Botezătorul. Legea şi profeţii au fost până la Ioan, iar Maleahi este ultimul dintre profeţi şi prin conţinutul şi natura mărturiei lui.

Principiul moral important care este prezentat în această carte este insensibilitatea poporului faţă de ceea ce era Yahve pentru el şi nelegiuirea lor înaintea lui Yahve, lipsa lor de respect faţă de Dumnezeu şi dispreţul faţă de Yahve. Această insensibilitate, vai! ajunsese până într-acolo încât atunci când faptele prin care ei arătau dispreţ erau puse înaintea conştiinţei lor, ei nu vedeau nici un rău. Totuşi, aceste fapte nu schimbau cu nimic planurile lui Dumnezeu, chiar dacă ele aduceau blestemul asupra celor care se făceau vinovaţi (v. Maleahi 1:2,6; 2:14; 3:7,13).

Maleahi deosebeşte şi rămăşiţa credincioasă, cu ceea ce îi era caracteristic, şi anunţă judecata celor răi şi chemarea lui Dumnezeu la pocăinţă adresată celor care aveau urechi ca să asculte, - slujbă care va stabili ordinea morală în inimile părinţilor şi ale copiilor, aceste relaţii din menţinerea şi exercitarea cărora decurge ordinea şi pacea plăcută lui Dumnezeu pe pământ, pentru că aici Dumnezeu se ocupă de ordine.

La începutul profeţiei, Yahve arată întâi iubirea Lui pentru Israel, necunoscută, vai! de poporul nerecunoscător, dar care fusese demonstrată prin alegerea de la început a acelui popor. Chiar arătând atât de trista nerecunoştinţă a poporului, Yahve perseverează în gândurile Lui: El va binecuvânta pe Israel şi va judeca pe Edom, oricât de mare ar fi orgoliul lui.

Este constatat păcatul lui Israel, ca şi indiferenţa ofensatoare pe care o manifestă în slujirea pentru Dumnezeu (v. 6-10). Acestea dau totuşi ocazia pentru o expresie a harului, pentru descoperirea numelui lui Yahve printre naţiuni. Astfel, alegerea lui Israel şi îndurarea arătată faţă de naţiuni sunt stabilite cu ocazia păcatului poporului întors în ţară. Versetele 12-14 semnalează ceea ce au făcut ei împotriva lui Yahve şi dispreţul lor faţă de măreţia Lui. În capitolul 2, versetele 1 - 9 proclamă starea decăzută a preoţilor care ar fi trebuit să fie depozitarii fideli ai gândurilor şi căilor lui Dumnezeu; versetele 10 - 12 semnalează lipsa lor de respect faţă de părinţii lor şi relaţiile lor apropiate cu cei idolatri; versetele 13-16 arată uşurătatea cu care ei practică divorţul după capriciile lor. Dar Yahve va veni.

Şi aici găsim prima venire a Domnului * legată de toate efectele celei de-a doua veniri. Este anunţat Ioan Botezătorul, cel care Îi va pregăti calea, după care va veni îngerul legământului, cel pe care ei l-au dorit, dar va veni în judecată pentru a curăţi poporul şi a înlătura de la ei orice întinăciune. Atunci sunt aduse la Ierusalim jertfe plăcute lui Yahve, jertfe de dreptate. Dar toţi cei răi vor fi fost judecaţi atunci, pentru că Dumnezeu nu se schimbă nici în privinţa harului, nici în privinţa dreptăţii, pentru că, în fond, tocmai acest fapt asigură existenţa lui Israel orice ar fi. Israel deci trebuie să se întoarcă la Yahve, şi atunci Yahve se va întoarce la El. Dar atunci s-a manifestat mândria lui Israel, care a întrebat în ce fel să se întoarcă, şi sunt constatate păcatele lui cu privire la jertfe şi la rânduieli. Dar din nou se descoperă harul care se va manifesta în cazul când poporul se va întoarce din îndepărtarea de Dumnezeu arătată în practicile lui. Nu trebuia decât să se întoarcă pentru a avea experienţa bunătăţii Lui.

În mijlocul orgoliului succesului aparent al celui rău, rămăşiţa se distinge printr-o apropiere de interese a celor care o compun, bazată pe temerea de Yahve pe care o au în comun. Ei vorbesc adesea în necazul lor **. Yahve ţine cont de acestea şi notează în cartea Lui, iar în ziua când Dumnezeu va strânge ceea ce Îi este mai scump, ei vor fi ai Săi. Apoi, se face o deosebire clară între cel rău şi cel drept, între cel care Îi slujea Lui Dumnezeu şi cel care nu-l slujea, pentru că va veni ziua care va arde ca un cuptor, când orgoliile celor răi vor fi ca miriştea, dar cei care se tem de numele lui Yahve, va răsări soarele dreptăţii. Nu va mai fi întuneric, nici necazul că domneşte vrăjmaşul, ci ziua Domnului va străluci prin prezenţa Fiului său, prin domnia pe pământ a Preaiubitului său. Dimineaţa, cei drepţi vor stăpâni asupra lor, pentru că este un timp al judecăţii, iar cei răi vor fi cenuşă sub tălpile picioarelor lor.

Putem remarca aici că totul este în relaţie cu autoritatea lui Yahve, cu dispensaţiunile Lui faţă de Israel şi cu purtarea lui Israel ca popor faţă de Dumnezeul lor. Nu găsim nimic din ceea ce ţine de prima venire a lui Hristos şi de consecinţele ei pentru Israel. Ioan Botezătorul este prezentat ca mesager înaintea lui Yahve, care este Însuşi Hristos, fără-ndoială, dar este privit venind ca fiind Îngerul legământului, venind dintr-odată în templul lui şi supunând tot ce este în Israel la proba focului judecăţii sale pentru ca jertfa lui Iuda să fie plăcută lui Yahve, ca în zilele din vechime. Vinovăţia semnalată este cea a poporului adus din Babilon, vinovat de faptele comise împotriva lui Yahve. Nu vedem aici naţiunile, nici imperiul lor. Totul este numai între Israel şi Yahve, Dumnezeul părinţilor lor, ca în zilele din vechime, între poporul iubit de Dumnezeu şi Yahve, care-l iubeşte. Yahve nu va suporta vreun dumnezeu străin. Cu Levi era legământul Lui şi cu preoţii ale căror buze trebuiau să păstreze cunoştinţa cea adevărată a lui Yahve.

Nici nu este prezent vreun împărat, în afară de Yahve care este împăratul lor, al cărui nume este temut printre naţiuni. Poporul este în final somat să se întoarcă la legea lui Moise, dată la Horeb pentru tot Israelul. Profetul ne prezintă iubirea cea neschimbată a lui Yahve pentru poporul pe care l-a strâns în jurul lui la Horeb şi disputa Lui cu ei din cauza păcatelor lor; este deosebită o rămăşiţă credincioasă şi este trimis un mesager înainte ca judecata să fie executată.

Israel este privit în relaţiile lui cu Yahve, şi, întors din captivitate, îl aştepta judecata Dumnezeului său, care a trimis un mesager pentru a-i avertiza. La venirea lui Ioan Botezătorul, totul era pregătit pentru ca poporul să fie supus la testul moral, cu privire la împlinirea acestei profeţii, dar Israel nu a avut urechi ca să asculte, aşa că totul a rămas suspendat.

Împlinirea perfectă şi completă a acestei profeţii va avea loc la sfârşit, după ce se va fi încheiat complet lucrarea glorioasă a lui Dumnezeu faţă de Biserică. Dumnezeu a avut multă răbdare faţă de Israel, pentru că, atunci când ei L-au respins pe Fiul Lui, prin mijlocirea pe care Mântuitorul preaiubit a făcut-o pe cruce, le-a trimis pe Petru ca mesager, ca să le spună că, dacă se pocăiau, Hristosul pe care ei îl omorâseră avea să vină, dar căpeteniile lor nu au vrut să audă de această bunătate a lui Dumnezeu, astfel încât casa lor a rămas şi acum pustie şi părăsită.

În final, Ilie, a cărui misiune era aceea de a angaja un Israel apostat, care-l părăsise pe Yahve, să recunoască adevărul, şi aceasta prin harul suveran al lui Dumnezeu, dar în legătură cu legea şi cu Muntele Horeb, unde mersese pentru ca să-şi lase povara funcţiei de profet ca fiind ceva inutil din cauza necredinţei poporului, Ilie îşi va împlini cu eficacitate misiunea sa înainte de marea şi grozava zi a lui Yahve, pentru ca blestemul lui Dumnezeu să nu cadă peste ţara plăcută Lui în acea zi când se vor împlini definitiv judecăţile Lui. Acesta este motivul pentru care Ioan Botezătorul este prezentat ca fiind Ilie, dacă Israel l-ar fi putut primi, pentru că el răspundea la primul verset din capitolul al treilea, dar, ăn acelaşi timp, el a spus că nu era Ilie, pentru că el nu a împlinit tot ceea ce spune capitolul al patrulea (v.5-6, şi comparaţi cu Luca 1:17,76).

Profeţia se adresează conştiinţei celor care trăiau în timpul în care ea a fost transmisă (cap. 3.10) şi arăta că, la sfârşitul acelui timp, Israel urma să fie pus la-ncercare prin misiunea harului, după care ea trece la zilele din urmă, când Dumnezeu Îşi va manifesta iubirea inepuizabilă pentru poporul său şi dreptatea Lui împotriva răului, despărţind pentru sine o rămăşiţă care va fi binecuvântată şi executând judecata împotriva celor răzvrătiţi. Sunt lăsate laoparte naţiunile şi chiar şi relaţiile poporului său cu Hristos venit ca om pe pământ.

Astfel, avem trei subiecte distincte în cei trei profeţi de după captivitate, cele trei cărţi formând, în acelaşi timp, un ansamblu. În Hagai subiectul este harul faţă de rămăşiţa întoarsă, Duhul lui Dumnezeu lucrând în mijlocul lor, şi aceasta în legătură cu casa lui Yahve, adică templul, şi cu închinarea adusă Lui. Gloria de la urmă a templului va fi mai mare decât cea dintâi. Tronul împărăţiei va fi răsturnat, iar Zorobabel (Hristos) va fi ca o pecete pe mâna lui Yahve. Pacea se va revărsa peste Ierusalim.

Zaharia prezintă două aspecte. Întâi împărăţiile naţiunilor şi căile providenţiale ale lui Dumnezeu faţă de Israel în acel timp al naţiunilor. Ierusalimul este recunoscut, dar este judecat de Dumnezeu şi este marcat adevăratul lui caracter , un caracter babilonean. Dar, în final, Odrasla, Domnul Isus, va înlocui postul cu coroane pentru cei credincioşi, Babilonul fiind deja juecat, iar cei de departe vor veni şi vor construi un templu al lui Yahve.

De la capitolul 7 până la sfârşit este vorba despre relaţiile lui Israel cu Hristos, ca şi despre respingerea Lui şi de consecinţele în judecată ale acestei respingeri. Cu toate acestea, după cum am remarcat în mai multe rânduri, Yahve va judeca definitiv toate naţiunile strânse împotriva Ierusalimului. Rămăşiţa va fi adusă la pocăinţă şi Ierusalimul va fi sfinţenie pentru Yahve, iar străinii nu-l vor mai întina.

În sfârşit, Maleahi ne dezvăluie starea în care căzuseră iudeii, ajungând atât de repede să dispreţuiască tot ceea ce îi era plăcut lui Dumnezeu, fiind indiferenţi şi insensibili la orice sentiment de dreptate; apoi separarea practică a celor care se tem de Yahve şi venirea Domnului cu judecata şi cu eliberarea. Până atunci, ne este reamintită autoritatea legii şi este anunţată venirea lui Ilie, înainte ca să vină marea şi grozava zi a lui Yahve, pentru ca, prin har, inimile lor să se întoarcă pe calea păcii.

clickbible.org